

QUINA ESGLÉSIA SOM I QUINA VOLDRÍEM

Grup de Joves de "Cristianisme i Justícia"

El **Grup de Joves** de *Cristianisme i Justícia* hem volgut fer una reflexió en veu alta sobre l'actualitat eclesial en el nostre camí d'aproximació a la figura de Jesús de Natzaret. La nostra intenció és compartir les nostres reflexions com una aportació més, amb d'altres, dintre l'*assemblea fraterna* que és l'Església.

L'interès d'analitzar, des del nostre punt de vista -que és divers i plural entre nosaltres-, la realitat eclesial ha vingut motivada per la voluntat de fer més nostra aquesta Església i pel significat de la controvertida canonització del Beat Josemaría Escrivá de Balaguer.

La nostra intenció és compartir **(a)** el que creiem que és l'Església, i per tant, el que som dintre d'aquesta; i **(b)** quina seria l'Església que *voldríem*. **Hi ho posem en condicional perquè** considerem que és amb l'aportació de tots i cadascun dels que vivim dintre el catolicisme –i també les esglésies germanes- que cal caminar cap aquesta nova Església.

I. QUINA ESGLÉSIA SOM?

En primer lloc, ens plantegem quina Església som realment. Intentarem inculpar-nos en tot allò amb què contribuïm a que la nostra Església **no sigui**, no pas falsament sinó per tal de fer-nos conscients i intentar que realment comenci a canviar partint de quatre punts que considerem essencials.

- No som ni fem una Església **adaptada als signes dels temps**, atenta al món en què vivim i als canvis que se succeeixen. No estem disposats a acceptar al qui ve de fora, amb la seva forma de pensar, de pregar, de vestir i fins i tot d'equivocar-se. No entenem que Déu és present en totes les religions i cultures, en tots els homes i dones i entre ells fa néixer la Veritat. No tenim la valentia d'acceptar les nostres contradiccions i disposar-nos a aprendre dels altres, dels nous temps, dels nous reptes.
- No som ni fem una Església **testimonial i vivencial**. Caiem en el parany d'un món que prima la forma davant el contingut. Pensem que hem de canviar als altres, i no pas començar per nosaltres mateixos. Evangelitzar és, principalment, testimoni i vivència, i la resta ja ho fa el Senyor. No confiem en Déu; creiem que tot ho hem de fer nosaltres, i imposar-ho als altres per estalviar temps, i així el que fem és ofegar l'espai al Senyor, que és el veritable actor de tot plegat, la veritable Ànima.
- No som ni fem una Església **més participativa, horitzontal, respectuosa de la pluralitat** perquè tenim el cor massa dur encara, massa interessat i proteccionista. Transmetem a l'Església allò de pecat que té la societat i que tant condemnem, i a sobre tenim la gosadia d'acusar a sectors germans dins la mateixa per tal de excusar-nos de tot allò que no hem deixat que el Senyor transformi en nosaltres.

- No som ni fem una Església **que prioritzi l'ésser humà i la lluita per la justícia** que és l'essència que manté la dignitat de fills de Déu, d'éssers humans. Actuem com els fariseus condemnant a mort a Jesús en els nostres germans. No hem après encara a llegir l'Evangeli en cada situació que se'ns planteja dia a dia, en cada persona que creua les nostres jornades.

II. QUINA ESGLÉSIA VOLDRÍEM?

1. Adaptada als signes dels temps

- Voldríem una Església més flexible, que no veiés els canvis del seu entorn com una amenaça sinó com **una oportunitat** per ser més fidel a Jesús. Com diu Jesús: *Vosaltres sou la sal de la terra. Si la sal perd el gust, amb què la tornaran salada? Ja no és bona per a res, sinó per a llençar-la fora i que la gent la trepitgi.* (Mt 5, 13-14). Estem cridats a ser testimonis enmig del món i a lluitar per la seva transformació i la de la seva gent, no hem estat cridats a mantenir-nos purs i no contaminar-nos.
- Voldríem una Església que potenciés la dignitat de tots els éssers humans. Caldria **acollir i respectar** més la diversitat en totes les cultures i tradicions. Cada ésser humà és producte dels valors i realitats que ha viscut al seu entorn immediat i en la seva pròpia història sense ser-ne directament responsable.
- Voldríem una Església que contribuís a la **valoració per igual dels gèneres**. Una Església que propiciés la participació plena de les dones en les seves decisions i organització i que no es tanqués al diàleg en qüestions com l'accés de la dona al sacerdoci. Tanmateix, una Església que no fes discriminació de cap tipus a causa de la inclinació sexual, prioritzant la persona per sobre de tot.

2. Testimonial i vivencial

- Voldríem una Església que, com Jesús de Natzaret, sigui testimoni fidel de Déu des del servei, el diàleg i l'acollida, però **mai amb afany de poder** de cap mena (polític, econòmic, social, religiós, etc.). Jesús, tot i tenint la possibilitat de salvar-se, com li deien els romans i jueus quan era clavat a la creu ("tu que ets Déu, salva't"), el seu únic anhel i poder era l'amor fet vida, en coherència i amb entrega total i absoluta.
- Voldríem una Església on cada cristià/ana faci de la seva responsabilitat (sigui laic, prevere, religiós, bisbe o Papa) una **vocació absoluta de servei** amb humilitat.
- Voldríem una Església que prioritzés la **comprensió mútua** i el respecte a la diversitat d'opinions amb les altres confessions, religions i col·lectius de la societat; que es senti una veu més i no la única en la construcció d'un món més just.

3. Més participativa, horitzontal i respectuosa de la pluralitat

- Voldríem que realment l'Església siguem tots els cristians i sense exclusions. El que fa l'Església és el que fem els seus membres. L'Església **som tots**.
- Voldríem una Església que deixés participar a **les seves bases** en la seva direcció. Som persones que vivim la nostra fe i intentem entregar-nos als altres de la mateixa manera qualsevol altre estament eclesial. El fet diferencial entre la gruixuda base i l'esvelta cúpula és que aquella està immersa molt més amb els seus peus al fang del món. Les decisions haurien de seguir una direcció de baix a dalt i no a l'inrevés.
- Voldríem una Església amb una estructura **gens pretensiosa, horitzontal i sensible a la pluralitat**. Partint de les petites i mitjanes comunitats (parròquies i moviments), aquestes haurien de tenir una forma de representació a la pròpia diòcesi, i les diferents diòcesis representació en un organisme de més amplada geogràfica i així successivament. Per això és necessari que les representacions no segueixin

critèris de favoritismes ni de caire economicista per escoltar els diferents grups. Cal desempellegar-se de l'Estat absolutista medieval que sembla que encara impera i que delata el seu anacronisme.

4. Prioritària de l'ésser humà i en la lluita per la justícia

- Voldríem una Església que estigués més decididament **al costat dels pobres**, que no tingués por d'ells ni els utilitzés, sinó que com va fer Jesús estigués al seu costat..
- Voldríem rescatar amb més força cada dia la prioritat de Jesús que sempre va centrar-se en **l'home i la dona**. Un excés de dogmes ens allunya de la realitat i ens fa oblidar als altres. La lluita per la justícia ha de ser irrenunciable i per això cal actuar. L'Església, com Jesús, ha de tornar a l'home i a la dona la dignitat de Fills de Déu i ha de portar-los l'alliberament.
- Voldríem una Església on la lluita per la justícia és no tenir por a denunciar el mal per a combatre'l i transformar-lo. És necessari un **compromís veritable de tots** els cristians i cristianes per la justícia, que ha de ser tant en la nostra vida diària com en esferes més globals. Els cristians hauríem d'adquirir un posicionament ètic fent una opció radical pel Regne de Déu, que tantes vegades queda sotmès a l'interès particular i temporal
- Voldríem que el compromís de l'Església fos el que va anunciar Jesús a la sinagoga (Lc 4, 18-19):

L'Esperit del Senyor reposa sobre meu,
perquè ell m'ha ungit.
M'ha enviat a portar la bona nova als pobres,
a proclamar als captius la llibertat
i als cecs el retorn de la llum,
a posar en llibertat els oprimits,
a proclamar l'any de gràcia del Senyor.

III. EPÍLEG D'ESPERANÇA

Desitjariem que la nostra estimada Església arribés a ser cada vegada més *estimada* i més *Església*. **Per a això, cal que, com va fer i ensenyar Jesús, no tinguem por de la Veritat. La Veritat que hi ha al món, en els homes i dones, en les cultures i les religions i, naturalment, la que hi trobem a l'Església Catòlica que és de la que fonamentalment bevem per a les nostres vides.**

Volem sentir-nos cada vegada més integrats en una **Església Catòlica evangelitzadora**. Com sabem, **Església** vol dir Assemblea: la reunió, la trobada, la comunió, en definitiva, de tots els creients. **Catòlica** significa universal: que no és d'uns ni d'altres sino de tots, no està sotmesa a sectors ni privilegis de cap mena. I **evangelitzadora**: que visqui -abans que difongui- la Bona Notícia de Jesús.

Desitjariem que la nostra Església fos, veritablement, una obra de construcció del Regne de Déu, que és la justícia, la pau i el goig de l'Esperit (Rom 14, 18). I estem convençuts que són els propis creients que ho hem de fer amb fe, esperança i caritat profundes i convençudament transformadores, malgrat les nostres debilitats i defectes. Perquè el Senyor fa de les nostres febleses, la força (Cor2 12, 1-10).

Grup de Joves *Crisianisme i Justícia*
Barcelona, segon semestre de 2002.